

52

Одеський авіаційний надає солідний соціальний пакет

Слово «профспілка» в багатьох нині чомусь асоціюється з наданням матеріальної допомоги, розподілом путівок та культурно-масовою роботою. Звичайно, такими питаннями ця організація також опікується, проте сьогодні основна увага профспілок зосереджена на тому, щоб не порушувалися права працівників. Адже від того, як вони будуть захищені, залежатиме мікроклімат у колективі, розвиток підприємства, в якому, до речі, зацікавлені і працедавці, і профспілки. Пропонуємо до уваги читачів інтерв'ю нашого кореспондента з головою профспілки ДП «Одеський авіаційний завод» Володимиром ТИЩЕНКОМ.

– Володимире Юрійовичу, чи можна стверджувати, що традиції заводської профспілки склалися ще за радянських часів і нині ви їх примножуєте?

– Насамперед хочу сказати, що профспілка не просто частина нашого життя, вона – невід'ємна частина всієї нашої історії, яка наочно показує, як треба відстоювати права трудящих. І це не просто гучні слова.

Профспілкова організація нашого заводу має як давню історію, так і певні традиції. Скажімо, профком заводу аеропланів Артура Анатри був одним із найактивніших у революційні роки, а профспілкову організацію авіашколи імені Поліни Осипенко (до неї належали авіамайстерні) одеські газети 1930-х років називали серед найкращих у місті.

Перший трудовий договір між керівництвом тоді ще авіаційно-ремонтної бази і трудовим колективом датовано 1948 роком. Члени нашого профкому ніколи не сиділи склавши руки, вони завжди жили потребами людей.

Коли біля керма профспілки заводу стояли Яків Петраш, Лазар Слуцький, Микола Воронін, Петро Кашук, Віктор Пляцек, значно поліпшилися умови праці та побуту одеських авіаторів, було вдосконалено систему оплати праці. Підприємство завжди мало на території свої ідальню, військторг, теплиці тощо...

Значною віхою в історії колективу стало спорудження власного будинку по вулиці маршала Жукова в середині 1990-х, де згодом відкрили гуртожиток та «малосімейку» для працівників заводу.

І нині ми намагаємося зберігати найкращі традиції наших попе-

редників у сфері соціального захисту. Сьогодні на нашому підприємстві трудиться близько тисячі працівників. Деяких спеціальностей ми навчаємо на заводі. Якщо наш працівник хоче здобути вищу освіту за необхідною для нас спеціальністю, ми оплачуємо йому навчання. Так, сьогодні коштом ОАЗ навчаються 15 наших працівників.

Також чимало робітників (понад 400. – Авт.) мають можливість безкоштовно харчуватися під час обідньої перерви. Іногородніх забезпечуємо житлом. Звичайно, надаємо кошти і на вшанування працівників у зв'язку з ювілеями та на відзначення радісних подій у їхньому житті (шлюб, народження дитини), а також допомогу в разі втрати рідних. Періодично отримують від заводу допомогу наші ветерани Великої Вітчизняної війни. Тобто в міру можливостей намагаємося підтримувати всіх членів колективу.

– А що входить до так званого соціального пакета працівників заводу, які кошти для цього передбачено?

– На соціальний пакет щорічно виділяється 2,5 мільйона гривень. Зокрема, 600 тисяч гривень припадає на лікування працівників. За домовленістю з деякими медичними закладами й аптеками оплачуємо нашим працівникам лікування. Всі вони також мають медичне страхування.

Під час відпустки працівники заводу разом із сім'ями можуть відпочивати на оздоровчій базі в Іллічівську. А за путівки вони сплачують лише 10 відсотків їх загальної вартості. Наприклад, два тижні відпочинку нашим працівникам коштують 200 гривень, тоді як повна вартість

путівки майже 2000 гривень. Загалом щоліта від нашого підприємства на цій базі відпочиває понад 600 людей. Якщо працівник заводу за станом здоров'я потребує реабілітації в спеціалізованих санаторіях, то таке лікування теж оплачуємо. Крім того, організуємо для наших працівників екскурсії Україною, відвідування театрів, музеїв, кіно...

Також на нашому підприємстві передбачені щорічні премії: людина, яка пропрацювала на заводі рік, отримує премію 500 гривень, три роки – 2000 гривень, п'ять років – 3000 гривень і т. д. За 50 років роботи (і таких працівників маємо) ми видаємо премію розміром 15 000 гривень.

Я переконаний, що сьогодні в Україні не так уже й багато підприємств, де так дбали б про своїх працівників. І це, безперечно, заслуга генерального директора підприємства Віталія Юхачова, який завжди піклується про людей. Не таємниця, що завдяки його професіоналізму та організаторським здібностям авіаційно-ремонтний завод вижив на зорі незалежності.

– До речі, на початку 1990-х, коли економіка практично всіх пострадянських держав переживала глибоку кризу, керівництво Одеського авіаційного заводу зуміло в стислі терміни організувати господарську діяльність підприємства за новими ринковими принципами.

– Так, час був непростий. Щоб вижити, довелося скоротити 400 працівників. Але керівництво заводу робило все, аби працевлаштувати цих людей. Протягом декількох років на заводі діяли малі підприємства – близько 40 кооперативів, у яких

Генеральний директор Державного підприємства «Одеський авіаційний завод», кандидат технічних наук, заслужений машинобудівник України Віталій Юхачов (на знімку – в центрі) та колектив заводу щиро вітають з виходом на заслужену пенсію ветерана Великої Вітчизняної війни, полковника у відставці 92-річного Василя Ямскова (на знімку – праворуч від В. Юхачова)

на вимогу директора заводу Віталія Юхачова 50 відсотків робочих місць мали належати працівникам саме нашого заводу.

Отже, коли в середині 90-х на підприємстві почала з'являтися робота, кооперативи закривалися, а їх робітники мали змогу знову працювати на наш завод. Саме в такий спосіб удалося зберегти цінних фахівців. Відрадно, що сьогодні на нашому підприємстві є чимало робітничих династій та працівників, які мають понад 50 років трудового стажу.

Для прикладу назву Анатолія Тимофійовича Сивака, Василя Андрійовича Ямскова та Якова Йосиповича Петраша. Вони прийшли працювати до нас одразу після закінчення Великої Вітчизняної війни. До речі, прізвище останнього досить відоме в нашому колективі. Ще 1914 року на підприємстві працював батько Якова Петраша – стрілок-охоронець Йосип Іванович, а з 50-х – його брат Микола Йосипович. Тож їхній робітничий династії вже 99 років! Яків був учнем слюсаря, слюсарем, контрольним майстром, виробничим майстром, нині працює в пожежній охороні заводу. Також деякий час він очолював цеховий комітет, був членом завком профспілки, активний учасник заводської художньої самодіяльності. Його брат Микола працював старшим виробничим майстром літакового цеху, був головою заводського комітету. Працювала на заводі й дружина Якова Йосиповича – Валентина Миколаївна. Продовжують також трудову естафету династії родин Гридушків, Тимченків, Ниневських та інших.

А взимку колектив заводу провів на заслужений відпочинок ветерана Великої Вітчизняної війни, полков-

ника у відставці 92-річного Василя Андрійовича Ямскова. Людина-легенда прожила, по суті, два трудові життя. Перше розпочалося в далекому травні 1941 року на фронтах Великої Вітчизняної та у збройних силах... На Одеський авіаремонтний завод він прийшов ще 1971-го, звільнившись у запас після служби в штабі 5-ї повітряної армії. Для фахівця з глибокими знаннями авіаційної техніки та багатим досвідом її експлуатації тут завжди відчинені двері.

Перераховувати й згадувати таких людей можна ще довго. Це свідчить про те, що людям подобається працювати на Одеському авіаційному заводі. Вони пишуться тим, що є частиною історії нашого підприємства.

– Не раз доводилося чути, що профспілковий комітет досить активно захищає та відстоює інтереси трудового колективу...

– Звичайно, а як може бути інакше. У нас існує колективний договір – основний документ, на підставі якого профком плідно співпрацює з адміністрацією. Це своєрідний заводський закон, де все ретельно прораховано та розписано. Адже ми заробляємо гроші колективом, тож спільно маємо вирішувати, на що витратити прибуток підприємства. Завдяки цьому в нас, як я вже казав, непоганий соціальний пакет для робітників. Також на заводі за мою ініціативою створено фонд медичного страхування, що дає змогу накопичувати кошти для лікування співробітників.

Сьогодні вже понад 600 робітників нашого заводу кожного місяця добровільно сплачують 20 гривень до фонду медичного страхування. Для людини, погодьтеся, така сума

не дуже велика. Проте за рік ми акумулюємо понад 120 тисяч гривень, що й дає можливість на підставі заяви працівника оплачувати лікування та операції в медичних закладах міста Одеси. До речі, в середньому лікування однієї особи коштує від 2800 до 3500 гривень. А, не дай Боже, операція із заміни колінного суглоба чи на серці – ще понад 30 тисяч гривень. Звісно, простим людям важко сплатити таку суму і тут на допомогу приходимо ми. Лише торік стаціонарне лікування пройшли понад 80 працівників нашого заводу, значні суми були витрачені і на лікування тяжкохворих. Адже це наші заводчани. Їхній досвід на вагу золота, тому робимо все можливе, щоб підтримувати їх у строю.

Не раз доводилося писати листи в різні державні й недержавні організації з метою захисту трудового колективу. Адже інколи заводу не виплачували чесно зароблені гроші за виконану роботу. А це б'є по кишені простих працівників, позначається на соціальних програмах підприємства.

З цього приводу мені доводилося не раз виступати і на колегіях багатьох держустанов. На жаль, скажімо, на сьогодні Міністерство оборони України заборгувало ДП «Одеський авіаційний завод» 36 мільйонів гривень (на липень 2013 р.) за ремонт літаків. Тож ми звернулися до керівництва військового відомства з проханням вирішити це злободенне питання. Нам пообіцяли, що ці проблеми розв'яжуть. Тож сподіваємося на краще.